

תפ"ח 40749/08/19 - מדינת ישראל נגד מחמד מצלח

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 40749-08-19 מדינת ישראל נ' מצלח(עציר)

לפני הרכב כבוד השופטים: יחיאל ליפשיץ [אב"ד] גלית ציגלר, שמואל מנדלבוים
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם מחמד מצלח (עציר)

גזר דין

כללי

הנאשם, יליד 1998 ותושב ירדן, הורשע על פי הודייתו בעבירות של **הכנה למעשה טרור שהוא רצח בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 28(א)(3) לחוק המאבק בטרור, תשע"ו-2016 (להלן: **חוק המאבק בטרור**) בצירוף סעיף 301א(א)(1) + (10) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**); **כניסה לישראל ושהייה בה בניגוד לחוק**, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952; **החזקת סכין**, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; **הפרעה לשוטרי**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

הודיית הנאשם הייתה במסגרת הסדר טיעון שכלל את תיקונו של כתב האישום, ללא הסכמות לעניין העונש.

כתב האישום המתוקן

הנאשם, אזרח ותושב ירדן הנושא תעודת זהות פלסטינאית, נכנס ביום 26.6.19 מירדן לשטחי הרשות הפלסטינאית ושהה שם בבית אחותו שבדיר אל ע'וסון (להלן: **הבית**).

ביום 21.7.19 או בסמוך לפני מועד זה, החליט הנאשם לבצע פיגוע בשטחי מדינת ישראל ממניע לאומני, בין היתר על רקע האופן בו תפס את מדיניות ישראל ביחס לפלסטינאים. במסגרת החלטתו, תכנן לאתר חייל יהודי, כשהוא לבדו, ולגרום למותו בדקירת סכין (להלן: **תכנית הפיגוע**). בהמשך להחלטתו, ביום 21.7.19 הנאשם נטל ממחסן הסמוך לבית סכין בעלת להב של 17 ס"מ (להלן: **הסכין**) והניחה במגירה במטבח.

ביום 22.7.19 בשעות הבוקר עזב הנאשם את הבית שהוא מצויד בסכין ונכנס לשטחי מדינת ישראל באזור קיבוץ מגל, דרך פרצה בגדר הגבול כשאין ברשותו אשרת כניסה. לצורך קידום תכנית הפיגוע, הנאשם הגיע באוטובוס למרכז העיר חדרה. לאחר מכן, הסתובב באזור רחוב הנשיא בחדרה מספר שעות כאשר הסכין מוסתרת על גופו כשהוא מכין עצמו

לאפשרות לפיה יאתר חייל אותו יוכל לדקור. בהמשך, בשעות הערב ולאחר שלא איתר חייל התיישב בתחנת אוטובוס בסמוך לרחוב הנשיא 42 בחדרה (להלן: **תחנת האוטובוס**), כאשר הסכין מוסתרת בחלק האחורי של מכנסיו.

בסמוך לשעה 23:00 עברה בקרבת תחנת האוטובוס ניידת משטרה ובתוכה השוטר לירן (להלן: **השוטר**) והשוטרת בת שבע (להלן: **השוטרת**; וביחד - **השוטרים**). לאחר שהנאשם עורר את חשדו של השוטר, עצרו השוטרים את הניידת סמוך אליו. השוטר יצא מהניידת, פנה לנאשם וביקש ממנו מסמכים מזהים. הנאשם מסר לשוטר את תעודת הזהות הפלסטינאית שהייתה עמו. משהבחין השוטר כי לנאשם אין אישור שהייה בישראל, אמר לנאשם כי הוא עצור, אחז בזרועו והחל לבצע חיפוש בכיסי מכנסיו. הנאשם התנגד לחיפוש וניסה להשתחרר מאחיזתו, תוך שמשך את השוטר לכיוון החלק הפנימי של תחנת האוטובוס בעוד השוטר נאבק בנאשם ומנסה לאזקו. הנאשם התנגד לאיזוקו, דחף את השוטר ונופף בידיו. בתגובה, השוטר הצמיד את הנאשם לחלק הפנימי של תחנת האוטובוס תוך שהשוטרת בת שבע סייעה לו בכך.

בשלב זה, כאשר השוטרים עמדו בסמוך אליו, שלף הנאשם את הסכין ואחז בה כשידו מונפת לכיוון השוטרים. בתגובה, ועל מנת להימנע מפגיעת הסכין השוטר היכה את הנאשם באגרופים בראשו והרחיקו. בהמשך, הנאשם עמד מול השוטרים כשידו האוחזת בסכין מונפת לעברם. בתגובה, השוטר שלף את אקדחו ואז הנאשם הסתובב והחל לרוץ מהמקום. הנאשם רץ לאורך רחוב הנשיא, כשהוא אוחז בסכין, כאשר השוטר רץ אחריו וצועק לו לעצור בעברית ובערבית (להלן: **המרדף**). במקביל, נכנסה השוטרת לניידת ונסעה בעקבות הנאשם והשוטר. במהלך המרדף בסמוך לצומת הרחובות הנשיא-הילל יפה, עקב חששו של השוטר לירן כי בכוונת הנאשם לפגוע בעוברי אורח, הוא ירה מאקדחו כדור אחד לעבר הנאשם, מבלי שפגע בו, ומיד לאחר מכן עלתה השוטרת עם הניידת על המדרכה בסמוך לנאשם במטרה לעצור אותו ולמנוע ממנו מלפגוע בעוברי אורח, אולם הנאשם המשיך במנוסתו.

בסמוך לרחוב הנשיא 13 הנאשם חדל ממנוסתו ונעמד במקום כשבידו האחת הסכין ובידו השנייה אבן גדולה אותה הרים מהקררקע. השוטרים התקרבו רגלית לעבר הנאשם, עמדו מולו באקדחים שלופים והורו לו להשליך את האבן והסכין. הנאשם התקדם לעבר השוטר כשידיו מורמות והוא צועק " אללה הוא אכבר". בתגובה ובמטרה למנוע מהנאשם מלפגוע בו או בשוטרת, ירה השוטר לעבר פלג גופו התחתון של הנאשם כדור אחד מאקדחו שפגע ברגלו השמאלית. בשלב זה הנאשם נשכב על הארץ ובהמשך פונה באמבולנס למרכז הרפואי "הלל יפה". כתוצאה מהמתואר לעיל, נגרמו לנאשם חתך בקרקפת ופצעי כניסה ויציאה בירך שמאל והוא אושפז עד ליום 25.7.19.

ראיות הצדדים לעונש

מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לעונש; מטעם הנאשם הוגש סיכום אשפוז מהמרכז הרפואי "הלל יפה" (נ/1) שם טופל לאחר שנפצע במהלך האירוע.

טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה עמדה על חומרת מעשי הנאשם והפנתה לערכים החברתיים שנפגעו שהעיקרי בהם הוא ההגנה על שלום

הציבור ובטחונו. המאשימה עמדה בהקשר האחרון על החשיבות המובנת מאליה של סיכול ומניעת מעשי טרור ועל חלקו של בית המשפט בקביעת ענישה מרתיעה להשגת מטרה זו. בנוסף, הפנתה המאשימה לערך שמירת ריבונות המדינה וגבולותיה וכן לערך ההגנה על שלטון החוק ושלומו עובדי הציבור. נטען, כי הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא משמעותית וזאת, בין היתר, בשים לב לכך שמעשי הנאשם בוצעו על רקע לאומני ותוך פגיעה בביטחון המדינה. הודגש, שלא בכדי קבע המחוקק את העונש המקסימלי בגין העבירה העיקרית ל 15 שנות מאסר והדבר מבטא את החומרה היתרה שראה המחוקק במעשיהם של אלה המבקשים לפגוע בביטחון המדינה.

ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הפנתה המאשימה לתכנון שקדם לביצוע העבירה, בכך שהנאשם הצטייד מראש בסכין ונכנס לישראל שלא כדין כשהסכין על גופו. כמו כן, הפנתה המאשימה לחלקו הבלעדי של הנאשם בביצוע העבירה ולנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה. המאשימה הדגישה את התוצאה הנוראית שהיתה מתרחשת לו היה הנאשם מצליח בהוצאת כוונתו לפועל, היינו - רצח חייל, על מעגלי הנזק, בפן הפרטי והכללי, שהיו נובעים מכך. למרבה המזל הפיגוע נמנע אך ורק משום שהנאשם לא איתר חייל אותו יוכל לדקור.

לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה המאשימה לשני גזרי דין אליהם נתייחס בהמשך תוך שטענה כי הגם שמדובר בפסיקה שניתנה בנסיבות דומות, המקרה בענייננו, לשיטתה, חמור יותר.

בשים לב לכלל האמור לעיל, עתרה המאשימה לקביעת מתחם ענישה בין 5 ל 8 שנות מאסר בפועל.

במסגרת השיקולים שאינם קשורים בביצוע העבירה, הפנתה המאשימה, מחד, לכך שמדובר בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי שהודה בשלב מוקדם; ומאידך, נטען שלא עומדות לזכותו נסיבות חריגות לקולה כגון חלופי זמן ניכר מביצוע העבירות, או נסיבות חיים קשות או אחרות. על כן, נטען שיש למקם את העונש באמצע המתחם שהוצע בשים לב לשיקולי ההרתעה המתחייבים מנסיבות ביצוע העבירה.

טיעוני הנאשם לעונש

בא כוח הנאשם לא חלק על חומרת מעשי הנאשם, אך טען כי מתקיימות בענייננו מספר נסיבות המקהות מחומרתם -

ראשית, אין מדובר בנאשם שפעל על רקע השתייכות לגוף כזה או אחר או משום זיקה פוליטית או אידיאולוגית מיוחדת. זאת, בשונה ממפגעים אחרים הפועלים על רקע השתייכותם לארגונים עוינים. נטען כי המסוכנות הנשקפת מאלה האחרונים גבוהה יותר. זאת ועוד, נטען כי המעשה בוצע (גם) משום מצוקה אישית-כלכלית ומשום שהנאשם הבין מאחרים כי באם יכלא הוא יוכל לרכוש השכלה.

שנית, נטען כי מעשי הנאשם, בפועל, מצביעים כי הוא לא היה "מגובש" בכוונתו להוציא לפועל את תכניותיו; ובמלים אחרות, בחינת מעשיו מוליכה למסקנה כי המסוכנות שנשקפה ממנו, הלכה למעשה, היתה נמוכה. בהקשר האחרון הפנה בא כוח הנאשם לעובדות כתב האישום המתוקן מהן עולה כי הנאשם הגיע ביום האירוע באוטובוס לחדרה בשעות

הבוקר. לאחר מכן הספיק לטייל, לקנות אוכל ולהסתובב באזור עד השעה 23:40. מדובר בפרק זמן לא מבוטל של כ-12 שעות בהן הנאשם היה בחדרה כאשר הסכין על גופו וחרף זאת לא הוציא את תכניתו לפועל. גם המשך מעשיו מחזק את המסקנה לעיל שכן הנאשם חזר לתחנת האוטובוס והמתין לאוטובוס הנוסע לאזור באקה אל גרבייה, משם התכוון לחזור לבית קרובי משפחתו ברשות [בא כוח המאשימה אישר כי תחנת האוטובוס בה אותר הנאשם לא היתה תחנת אוטובוס של קו פנימי אלא של קו המגיע לאזור בקה אל-גרבייה]. זאת ועוד, נטען כי בתקופה של כ-25 ימים טרם האירוע הנאשם התגורר אצל אחותו בשטחים, נכנס ויצא את תחומי המדינה וכן עבד בעבודות מזדמנות בתחומי המדינה. עובדה, כך נטען, כי בכל אותה תקופה לא הוציא הנאשם את תכניתו לפועל ולא ניסה לפגוע באיש. אלמלא היה נתפס, יש להניח (כך נטען), הנאשם לא היה מממש את תכניתו.

בהקשר לעיל, הפנה בא כוח הנאשם לעבירה בה הורשע הנאשם - הכנה למעשה טרור "בלבד", ולא בעבירת ניסיון לרצח, או עבירה חמורה אחרת שמייצגת מעשה ממשי לפגיעה במאן דהוא.

שלישית, בא כוח הנאשם הפנה לכך שבעת שהוטרים עיכבו את הנאשם וביקשו ממנו להזדהות, הלה מסר להם את תעודת הזהות הפלסטינית שהיתה ברשותו ולא ניסה לתקוף אותם. זאת ועוד, הנאשם אף ניסה להימלט מהשוטרים ורק כאשר אלה השיגו אותו הוא הניף את הסכין לעברם. נטען שחרף הנפת הסכין לא יוחסה לנאשם עבירה של ניסיון תקיפת שוטר אלא בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו בלבד.

לאחר שהפנה לפסיקה רלוונטית, לשיטתו, טען בא כוח הנאשם כי כלל הנתונים והשיקולים לעיל צריכים להוביל למתחם ענישה שבין 2 ל 4 שנות מאסר.

ביחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הפנה לכך כי מדובר בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, שבא מרקע כלכלי קשה.

נטען כי הנאשם הבין את חומרת מעשיו, הודה בשלב מוקדם של ההליך באופן שייתר שמיעת ראיות ויש לראות בכך משום לקיחת אחריות והכאה על חטא.

בנוסף, נטען כי הנזק העיקרי שנגרם היה לנאשם עצמו כאשר הכוונה לפגיעה ברגלו שייתכן ותצריך ניתוח ואשפוז נוספים. כן נטען כי הנאשם לא יהווה סכנה לאחר שחרורו שכן הוא יגורש לירדן ולא יוכל לשוב לתחומי המדינה או הרשות.

לסיכום, נטען כי כלל הנתונים והשיקולים לעיל צריכים להוביל לקביעת עונשו של הנאשם על הרף התחתון של המתחם לעיל וייתכן ואף פחות מכך משיקולי שיקום.

דברו טרם גזר הדין, הביע הנאשם צער על מעשיו ומסר ש"אני יודע שכל מה שעשיתי היה טעות". הנאשם הביע תקווה

כי מצבו הרפואי ישתפר והוא יחזור לחיים נורמליים בירדן.

דין ומסקנות

אין חולק אודות חומרת מעשיו של הנאשם. הנאשם הגיע מירדן לבית אחותו ברשות הפלסטינית שם תכנן להוציא לפועל בישראל פיגוע רצחני ממניע לאומני במהלכו ידקור למוות חייל צה"ל יהודי, על רקע תפיסותיו את יחסי ישראל והפלסטינים. לשם קידום תכניתו נטל סכין גדולה, נכנס לישראל שלא כדין, הגיע למרכז חדרה, שם חיפש את קורבנו. למרבה המזל הפיגוע נמנע משום שהנאשם לא איתר חייל אותו יוכל לדקור.

בטרם נמשיך נעיר שלא ניתן לקבל את טענת בא כוח הנאשם ולפיה מצב כלכלי קשה ורצונו של הנאשם לרכוש השכלה בעת שייאסר בבית כלא במדינת ישראל, הם שהובילו אותו (ולכל הפחות תרמו) לביצוע מעשיו. נפנה בהקשר זה לס' 3 לחלק העובדות של כתב האישום המתוקן, שם צוין כי הנאשם החליט לבצע פיגוע ממניע לאומני. לכן, גם אם היו לנאשם מטרות או שיקולים נוספים (ואיננו קובעים זאת), הדבר החשוב הוא כי מעשיו בוצעו ממניע לאומני, כאמור בכתב האישום המתוקן. עוד העלה בא כוח הנאשם טענה ממנה ניתן היה להבין כי לו באמת רצה הנאשם לדקור חייל, היה עושה כן. נפנה בהקשר זה לס' 8 לחלק העובדות, שם צוין כי רק לאחר שלא איתר חייל אותו יוכל לדקור, התיישב הנאשם בתחנת האוטובוס שם ביקשו השוטרים לעצרו. משמע, נסיבות היצוניות הן שמנעו את הפיגוע. יחד עם זאת, ניתן להניח שביתר נחישות היה מממש הנאשם את תכניתו הרצחנית.

נפנה בהקשר לעיל לס' 40(ד) לחוק העונשין וכן, לדוגמה, לאמור בע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (14.10.2014), שם צוינו הדברים הבאים:

"... הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום מבטאת את הסכמתו לעובדות ולנסיבות האמורות בו. יש בה משום הצהרה כי אין בעובדות ובנסיבות המתוארות בכתב האישום יותר מאשר עשה וכן, בהתאם, כי לא נשמטה מכתב האישום עובדה או נסיבה שיכולה היתה להיות לו לעזר או להקל עמו. לכן, משהודה הנאשם בעובדות כתב האישום - לרוב לאחר שיח ושיג עם גורמי התביעה ובמסגרת הסדר טיעון - משקף כתב האישום את הסכמת הצדדים לאמור בו. .."

חומרה נוספת בהקשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש לראות במעשי הנאשם לאחר שעוכב על ידי השוטרים. כאמור, כבר בתחילת האירוע התנגד לחיפוש שהשוטר ניסה לערוך, התנגד לאיזוקו, דחף את השוטר ובשלב מסוים שלף את הסכין ואחז בה כשידו מונפת לכיוון השוטרים. לאחר שהשוטר שלף את נשקו, הנאשם החל לרוץ לאורך רחוב הנשיא בחדרה. כתוצאה מכך השוטרים נאלצו לפתוח במרדף אחר הנאשם שכלל ביצוע ירי לעברו, בטבורה של עיר, דבר שיצר סכנה לעוברי האורח שהיו במקום. גם כאשר הנאשם נעצר, במקום להשליך את הסכין והאבן שהיו בידיו הוא התקדם לעבר השוטר לירן תוך שהוא צועק "אללה הוא אכבר", דבר שהביא את השוטר לירות לעבר רגלו. מעשי הנאשם לעיל עומדים אם כן לחובתו. לא התעלמנו מפגיעת הנאשם, אך הירי לעברו היה, בנסיבות העניין, הרע במיעוטו ועל פני הדברים הכרחי. משכך, פגיעת הנאשם אינה יכולה לשמש לזכותו לעניין לעונש.

הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בענייננו הם בעיקר סיכול ומניעת עבירות טרור, הגנה על שלום הציבור ובטחוננו ובטחון המדינה. לכך יש להוסיף גם את הפגיעה בערכים המוגנים שעניינם שמירה על ריבונות המדינה וגבולותיה (ביחס לכניסת הנאשם לישראל שלא כדין) והגנה על שלום עובדי הציבור (ביחס להפרעה לשוטר). מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא בינונית-גבוהה וזאת בשים לב לחשש לפגיעה בחיי האדם ולהתמשכות מעשי הנאשם.

העבירה העיקרית בה הורשע הנאשם הינה, כאמור, הכנה לביצוע מעשה טרור, לפי ס' 28(א)(3) לחוק המאבק בטרור בצירוף ס' 301א(א)(1) לחוק העונשין. כפי שצוין בדברי ההסבר לחוק המאבק בטרור (ה"ח 949, ט"ז באלול התשע"ה, 31.8.2015, עמ' 1099-1100), עבירה זו מהווה חריג לכלל. הכלל הוא כי מעשי הכנה אינם ברי ענישה והגבול התחתון לאחריות פלילית נקבע, על פי רוב, בשלב הניסיון. עם זאת, המחוקק קבע חריגים לכלל לעיל במספר מקרים (לדוגמה, מעשה הכנה לעבירת ריגול - ס' 116 לחוק העונשין; העבירה בה עסקינן כעת; ועוד) וזאת במקרים בהם משקלו של הערך החברתי שעלול להיפגע כתוצאה של ביצוע העבירה - אם תושלם - הוא משמעותי; כאשר קיימת סכנה מיוחדת במעשה ההכנה כשלעצמו; או כאשר טמונה סכנה מיוחדת בקרבת מעשה ההכנה לשלב ביצוע העבירה. האינטרס הציבורי בסיכול מעשי טרור הוא ברור ומכאן ההצדקה לאיסור שנקבע לעבירת ההכנה [ולהרחבה בנדון, ר' הדין שנערך בגדרי ת"פ (מחוזי ירושלים) 55227-01-17 **מדינת ישראל נ' עיאד** (החלטה מיום 25.5.17), שם נדונה השאלה האם קיימת עבירה של ניסיון למעשה הכנה לביצוע מעשה טרור - ונענתה בשלילה].

וכעת, נפנה לפסיקה שרובה ככולה הובאה על ידי הצדדים, וזאת כדי לבחון את מדיניות הענישה הנהוגה.

בתפ"ח (מחוזי י-ם) 49771-08-18 **מדינת ישראל נ' קפישה** (26.6.19) נדון עניינו של מי שהורשע, על פי הודייתו, בעבירות של הכנה למעשה טרור שהוא רצח; כניסה לישראל שלא כדין; והחזקת סכין. הנאשם, תושב חברון, החליט לבצע פיגוע התאבדות על רקע לאומני בירושלים במהלכו התכוון להרוג יהודי והצטייד לשם כך בסכין באורך של כ-10 ס"מ ובגז פלפל. הנאשם הגיע לעיר העתיקה בירושלים, שוטט בה במשך כשעתיים, אך החליט לדחות את ביצוע הפיגוע למחרת וחיפש מקום ללון. בסמוך לחצות הבחינו שוטרים בנאשם וביצעו חיפוש בכליו. במהלך החיפוש הנאשם ניסה להימלט מהמקום ונתפס לאחר מרדף קצר. במסגרת ההסדר הוסכם כי המאשימה תגביל עצמה ל-4.5 שנות מאסר. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-8 שנות מאסר בפועל, והשית 50 חודשי מאסר בפועל (צעיר יליד 1992, הודה כאמור, לחובתו 3 הרשעות קודמות בעבירות ביטחון וכניסה מאסרים). ערעור שהוגש לבית המשפט העליון נדחה לאחר שהמערער חזר בו מערעורו (ע"פ 5688/19 **קפישה נ' מדינת ישראל** (26.9.19)).

בתפ"ח (מחוזי ב"ש) 37179-02-15 **מדינת ישראל נ' קאדי** (31.3.16) (להלן: **קאדי**) ובתפ"ח (מחוזי באר שבע) 37156-02-15 **מדינת ישראל נ' מוסא** (15.3.16) (להלן: **מוסא**). נדון עניינם של שני תושבי עזה, שהורשעו - בשני הליכים נפרדים - בעבירות של קשירת קשר לפשע (רצח); ודין מסתנן מזוין, לפי ס' 4 לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), תשי"ד-1954 - שהעונש המרבי הקבוע בצידה הוא 15 שנות מאסר. השניים קשרו קשר לחדור לתחומי המדינה כשהם חמושים בסכין על מנת לדקור חייל צה"ל או יהודי. לאחר שחצו את הגדר מעזה לתחומי המדינה ובטרם הספיקו לבצע את זממם נעצרו השניים על ידי כוחות צה"ל. בעניינו של מוסא, שהיה הדומיננטי מבין השניים, נקבע מתחם בין 4 ל-8 שנים ודינו נגזר ל-5 שנות מאסר (צעיר, הודה טרם שמיעת ראיות, נעדר עבר); ואילו בעניינו של קאדי, שחלקו קטן יותר, נקבע מתחם בין 3 ל-7 שנות מאסר ודינו נגזר ל-4 שנות מאסר בפועל (צעיר, הודה, נעדר עבר).

נעיר, כי בא כוח הנאשם הפנה לשני גזרי דין נוספים - הראשון, תפ"ח (מחוזי מרכז) 23977-09-17 **מדינת ישראל נ' אבו שאנב** (9.4.18)), אך קיים קושי להיעזר בו, הן משום שבאותו מקרה הנאשם הורשע בעבירה של הכנה למעשה טרור שהוא חבלה בכוונה מתמירה, ככל הנראה משום קשיים ראייתיים; והן משום שהצדדים הגיעו להסדר "סגור" של 3 שנות מאסר (ככל הנראה משום אותם קשיים ראייתיים). השני, הוא תפ"ח (מחוזי נצרת) 46412-12-15 **מדינת ישראל נ' אלרוח' ואח'** (5.10.16). באותו מקרה העבירה העיקרית בה הורשעו הנאשמים היתה קשירת קשר לביצוע פשע "בלבד", לאחר שקשרו להגיע לעפולה מהשטחים כשהם מצוידים בסכינים ולבצע פיגוע. התנהגות הנאשמים באותו עניין (הנאשמים השליכו את הסכינים) ונתוניהם האישיים (צעיר על סף הקטינות ושני קטינים נוספים) הובילו להשתת עונשים מתונים באופן יחסי.

לאחר שעמדנו על הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו, על נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, אנו קובעים את מתחם העונש בין 4 ל 8 שנות מאסר.

לא מצאנו שיש מקום לחרוג מהמתחם לעיל.

לעניין העונש שיש להשית בתוך המתחם - בהקשר זה יש להתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לקולה ולחומרה, וכן לנתונים המנויים ברובם בס' 40 יא' לחוק העונשין.

עוד יש ליתן את הדעת לשיקול הרתעת הרבים. בהתאם לס' 40' לחוק רשאי בית המשפט להתחשב בשיקול זה בתוך מתחם העונש ההולם, אם יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים. בית המשפט העליון עמד לא פעם על שיקול הרתעת הרבים בענישת מי שמבצעים עבירות ביטחון בכלל ו"טרור יחידים" בפרט. במקרים כאלה יש ליתן משקל גם לשיקולי ההרתעה, היחיד והרבים, ולבכרם, במקרים המתאימים על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם (ע"פ 6838/17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (25.6.18)); ע"פ 2552/14 **מפארגה נ' מדינת ישראל** (29.10.15)).

יחד עם זאת, נתנו משקל - לזכות הנאשם - לגילו הצעיר (יליד 1998, בן 21 בעת ביצוע העבירות); לכך כי הוא נעדר עבר פלילי; וכן להודייתו במיוחס לו בשלב מוקדם של ההליך טרם נשמעו ראיות.

סוף דבר, אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים -

- 5 שנות מאסר וזאת החל מיום מעצרו - 22.7.19.
- הננו דנים את הנאשם למאסר לתקופה של 12 חודשים, על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע; או עבירה לפי חוק המאבק בטרור, תשע"ו - 2016.
- הננו דנים את הנאשם למאסר לתקופה של 4 חודשים, על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

· הננו דנים את הנאשם למאסר לתקופה של 6 חודשים, על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירה של החזקת סכין.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו טבת תש"פ,
23 ינואר 2020, בהעדר
הצדדים.

**י. ליפשיץ, שופט
[אב"ד]**

ג. ציגלר, שופט

ש. מנדלבום, שופט